

SOLEMNITAT DE L'ASCENSIÓ (C)
Homilia del P. Abat Josep M. Soler
2 de juny de 2019
Ac 1, 1-11; He 9, 24-28; 10, 19-23; Lc 24, 46-53

S'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué i el perderen de vista. Estimats germans i germanes: l'evangelista sant Lluc –ho acabem d'escoltar- acaba el seu evangeli amb l'Ascensió de Jesús i comença el llibre dels Fets dels Apòstols –tal com hem llegit a la primera lectura- també amb l'Ascensió del Senyor. És el terme de la seva presència visible a la terra i l'entrada en la glòria divina, des d'on –tal com hem sentit- tornarà gloriós. Són tres aspectes fonamentals de la fe cristiana, fins al punt que els confessem cada vegada que diem el credo, repetint la fe de l'Església des dels primers concilis: “se'n pujà al cel, seu a la dreta del Pare i tornarà gloriós”.

Després de la resurrecció, Jesús es va manifestar diverses vegades als deixebles per confirmar-los en la fe. Però després els donà a entendre que la seva missió visible a la terra s'havia acabat. Els beneí com a signe de la seva benvolença i de la continuïtat de la seva ajuda. I entrà en la glòria divina, manifestada pel *núvol* que *se l'endugué* mentre ells els perdien de vista perquè entrava en una dimensió que els sentits humans no poden captar. Només es pot intuir des de la fe i des d'una mirada contemplativa. En l'Ascensió, Jesús porta la seva naturalesa humana a la glòria de Déu i indica que tota la humanitat està cridada a seguir-lo vers aquesta plenitud gloriosa. Per això l'Ascensió és una festa de joia.

La fe de l'Església afirma la realitat de Jesucrist més enllà del *núvol* que en priva la vista. Amb una afirmació treta d'una salm diu: “seu a la dreta del Pare” (cf. Ps 109, 1). Amb aquesta expressió, afirmem que Jesús de Natzaret, el fill de Maria, que ha sofert la passió i ha mort en una creu, comparteix amb el Pare la sobirania divina sobre tot l'univers. Aquesta participació en la glòria de Déu, no allunya Jesucrist de la seva Església, de nosaltres, del món. Sinó que inaugura una nova forma de presència, invisible als ulls humans, però real i activa amb vista a l'alliberament i a la salvació de la humanitat. Per això l'Ascensió és una festa d'acció de gràcies.

A més, els *deixebles*, immediatament després de l'Ascensió del Senyor, reberen la promesa que Jesús tornaria gloriós. És un anunci portador *d'una alegria immensa*. Per això l'Ascensió és una festa d'esperança. Mentre esperem, però, el seu retorn, ens cal treballar activament perquè la nostra terra, el nostre món, siguin cada vegada més tal com Jesús ens ensenya en l'Evangeli, amarats de santedat, de fraternitat, de justícia. Per fer-ho, no comptem només amb les nostres forces. Abans de pujar a la glòria del cel, Jesús va prometre l'*Esperit Sant* i donà un mandat als seus *deixebles* –als d'aleshores i als d'ara-: ser testimonis d'ell i *predicar a tots els pobles la conversió i el perdó*. Ser testimonis amb la vida i anunciar l'Evangeli de paraula. Sabent que és l'*Esperit Sant* qui ens en dóna la força i ens il·lumina la tasca; qui infon la joia al nostre cor, malgrat les dificultats de la vida.

Llegia, fa un parell de setmanes, unes entrevistes fetes a diverses persones. Una de les preguntes era sobre què pensaven de Déu. Algun dels entrevistats es definia com a creient i testimoniava la seva fe. Però d'altres no, i ho deien amb unes afirmacions que fan pensar. Alguns asseveraven que Déu no existeix o que és una invenció de la ment humana per trobar consol i explicar coses inexplicables fins avui. Ho deien amb convicció, com si la ciència hagués pogut demostrar la no existència de Déu. Alguns altres, en una posició no tan radical i més subjectiva, deien que ells no creien en Déu. I aquí ens podríem preguntar quina imatge tenen de Déu per no creure-hi; potser el concepte que se n'han fet no correspon al Déu revelat en Jesucrist, i aleshores potser també és un Déu en el qual no creiem els cristians. Alguns altres es definien com a

agnòstics perquè no saben si Déu existeix o no. Si aquesta resposta no és una manera fàcil de sortir de la pregunta, vol dir que han reflexionat sobre l'existència de Déu i no han arribat a una conclusió determinada. També hi havia qui deia que li agradaria que Déu existeix, expressant així una certa nostàlgia per la seva absència. Totes les respostes són respectables. I, juntament amb els creients d'altres religions, ens presenten la realitat plural de la nostra societat a nivell de fe. És davant d'aquesta societat que hem de presentar el veritable rostre de Déu que és Jesucrist. Hem de donar testimoniatge d'ell, com a Fill únic de Déu fet home, i de la glòria que té després de la passió i la creu. Un testimoniatge respectuós de les altres maneres de pensar, propositiu no pas impositiu, perquè Déu ha de ser estimat lliurement. Aquest testimoniatge ha d'estar fonamentat en la pregària i en la reflexió per tal de saber donar raó de l'esperança que hi ha en nosaltres a causa de la fe en Crist (cf. 2Pe 3, 15). Com els *deixebles* el dia de l'Ascensió, hem de tornar a la ciutat, a l'àmbit on viu i parla la gent, i sostinguts per l'Esperit Sant, envigorits per la pregària, amb joia i amb l'acció de gràcies, hem d'irradiar Jesucrist i la seva Bona Nova.

S'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué i el perderen de vista. El perderen de vista, però no deixà d'estar enmig d'ells, enmig nostre, present en el món. Ressuscitat. Vivent. La seva creu i la seva resurrecció il·luminen les tragèdies i el dolor de la humanitat. La seva presència alliberadora obre camins de llibertat, de dignitat per a cada persona i de vida nova. La seva resurrecció i la seva ascensió ens diu que ell ha vençut i que continuarà vencent les forces de l'opressió, del mal i de la mort, fins a la victòria final. I que la visió d'Isaïes sobre el final dels temps es complirà (cf. Is 2, 4); que al retorn del Senyor experimentarem la vida en abundància, la joia, la pau, la felicitat per sempre.

El perderen de vista, perquè els seus sentits corporals ja no el percebien, però no perderen la seva presència perceptible només des de la fe, i no per això menys real. L'eucaristia és el lloc principal de la seva presència enmig nostre. Per això, en celebrar-la experimentem "una alegria santa", creix en nosaltres l'esperança d'un terme feliç per a la història humana al qual hem de contribuir d'una manera compromesa, mentre sentim el deler d'arribar a compartir, també un dia, la glòria de Jesucrist amb Santa Maria i tots els sants.